

FULL PARROQUIAL

Sant Andreu de Tona

CELEBRACIONS LITÚRGIQUES

Dilluns, a tres quarts de NOU del matí, **rés de Laudes**, i a les NOU, **Celebració dels dons presentificats**

Dimarts, a tres quarts de SIS de la tarda, **rés de Vespres**, i a les SIS, **Missa ferial**, a la capella fonda.

Dimecres, a tres quarts de NOU del matí, **rés de Laudes**, i a les NOU, **Missa ferial**, a la capella fonda.

Dijous de 2/4 de CINC, **adoració eucarística**. A 3/4 de SIS, **rés de Vespres**, i a les SIS, **Missa ferial**, a la capella fonda.

Dissabte dia 24,
Mare de Déu de la Mercè. Memòria
A les SET del capvespre, **Missa de vigília**, a l'església gran.

Diumenge dia 25,
A les DEU del matí, **Missa matinal al Santuari de Lurdes**. I a 1/4 d'UNA del migdia, **Missa solemne** a l'església parroquial.

Trobada de formació bíblica
Serà aquest dilluns dia 19 de setembre a les.....
La descoberta de l'Esclat, l'encontre amb Jesús Paraula de Vida.

VESTIGIS D'UN POBLE CRISTIÀ

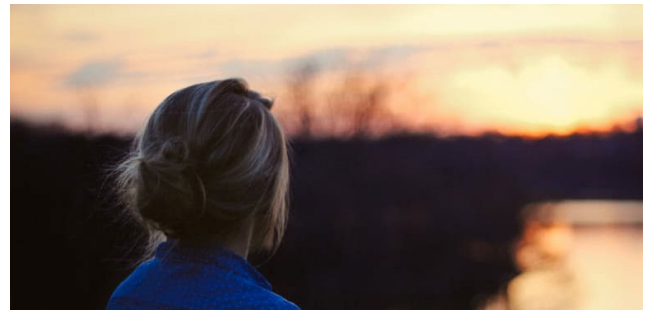

En aquesta majòlica amb fornícula, s'hi representa Sant Antoni amb el nen Jesús. Es troba a Can Puigseslloses, al capdamunt del carrer de sant Andreu. A tocar de la parròquia.

QUIETUD O INDIGNACIÓ

L'espiritualitat és ambivalent. Durant molt segles a l'occident cristià (començant amb Evagri Pòntic s. IV), l'experiència religiosa s'ha associat principalment amb la interioritat per sobre l'exterioritat, la quietud per sobre el moviment, la unitat per sobre la diversitat. Això, que potser sembla una disquisició filosòfica, té conseqüències pràctiques molt importants.

La quietud com a norma ha silenciat durant segles moltes boques famolenques, ha fet desmobilitzar moltes comunitats disposades a transformar la seva situació i ha imposat una concepció de la pau (tan personal com comunitària) aliena a la justícia i l'equitat. Fins no fa gaire des de la majoria de púlpits es proclamava solemnement que davant una injustícia calia tancar els ulls, callar, aguantar i esperar una recompensa celestial.

Avui, arreu s'ofereixen multitud de cursos, tallers, recessos, seminaris per estar més a gust amb un mateix, per estar més tranquil i per viure en l'ara i aquí. Poder aturar-se per viure més conscientment i més despert és quelcom molt bo i necessari, és clar. Curiosament però, en la majoria d'aquestes pràctiques espirituals hi ha molt de jo i ben poc del nosaltres. En aquestes recerques hi falta molt sovint el qüestionament de les condicions que fan que estiguem estressats, enganxats a la tecnologia, sempre amb pressa i forçats a acceptar treballs precaris. No fa massa, el mestre budista Ronald E. Purser en el seu llibre titulat "McMindfulness: how mindfulness became the new capitalist spirituality" analitzava amb lucidesa i detall com el mindfulness sovint és mer autocentrament i una eina infal·libre per desempoderar individus i comunitats. Fins i tot els soldats de l'exèrcit americà reben entrenament en mindfulness... per matar millor.

Jesús es commou, Jesús plora, Jesús s'entendreix, Jesús s'alegra, Jesús experimenta totes i cadascuna de les emocions i també la indignació. De vegades però, tenim una concepció de la vida espiritual –de la vida en l'Esperit– tan encongida que sembla que la perplexitat, la revolta interior i una sana indignació no hi tinguin cabuda. Ens diem: “això no toca, no és prou sant, no és prou com cal, hem de mantenir la calma i la pau interior en qualsevol situació i a qualsevol preu”. I és en aquest posar el benestar personal per davant de la justícia que ens amputem una part de nosaltres mateixos. (...)

Una espiritualitat burgesa ens promet una pau individual interior irreal, des-responsabilitzadora i des-mobilitzadora. En canvi, una espiritualitat compromesa ens incomoda, ens desperta, ens convoca en comunitat i ens posa en problemes. Benaurats els perseguits pel fet de ser justos (cf. Mt 5, 10).

Per PauV, 04/11/2021.
Pregaria.cat.

BAPTISME

El dissabte 4 de setembre, a 2/4 d'una del migdia, van rebre el Sagrament del Baptisme al Santuari de la Mare de Déu de Lurdes, l'Ona, en Leo i en Jan Beltran Pons, fills d'en David i la Margaret. Van ser padrins, de l'Ona, en Carles i la Judit, d'en Leo, en Daniel i la Maria, i d'en Jan, en Gerard i la Sandra.

INTENCIONS DE MISSES

Diumenge dia 18, a les deu del matí, per en Josep Grau Tarrés en el 46è aniversari, i en acció de gràcies. **A 1/4 d'una del migdia**, pels esposos Lola Martí i Pere Padrós. **Dimarts dia 20**, en acció de gràcies. **Dimecres dia 21**, per la Maria Dolors Bosch Molas. **Dijous dia 22**, pels difunts de la família Serra Vilella. **Divendres dia 23**, per la Rosa Canadell Tarrés i difunts de la família. **Dissabte dia 24**, per en Màrius Ludevid i, per en José Jiménez García. **Diumenge dia 25, a les deu del matí**, per la Maria Soler Vilageliu. **A 1/4 d'una del migdia**, pels esposos Josep Padrós i Àngela Casanovas, i per en Jaume Verdaguer Cirera.

ESPAIS DE MEMÒRIA

Fa uns mesos, l'Ajuntament de Tona va instal·lar uns plafons informatius i formatius en alguns llocs del nostre poble dedicats a recuperar la memòria de la història recent del país. Els ha anomenat Espais de memòria. A prop de l'església, al costat del monument a la sardana, se n'hi troba un que fa referència a les vicissituds del temple parroquial. Ja en un dels diàlegs de Plató, El Menó, el filòsof afirmava que la veritat del que és, es troba dins de l'ànima. Memòria i oblit han estat temes tractats de manera recurrent per pensadors clàssics i moderns, abans no ho fes la neurociència. Un dels qui més hi va reflexionar fou sant Agustí. Paul Ricoeur, el filòsof francès contemporani, parlava de l'oblit evasiu. Aquesta forma d'oblidar, -entre activa i passiva-, es refereix a aquell no voler recordar que comporta la voluntat de no voler saber. El plafó és didàctic. Entenem que la seva presència té com a objectiu evitar que oblidem. Tot plegat fa pensar en aquelles paraules de Borges quan va escriure:

“Somos nuestra memoria,
somos ese quimérico
museu de formas inconstantes,
Ese montón de espejos rotos.”

EXÈQUIES

Dimarts passat dia 13 de setembre a les quatre de la tarda, vam celebrar la Missa exequial de la Filomena Montmany Romeu de 93 anys, vídua d'en Josep Vilaregut Romeu. La Filomena de Ca la Nica havia nascut a Tona i va morir a l'Hospital Universitari de Vic

Que reposi en la pau del Senyor i participi en el banquet de les noces eternes de l'Anyell.